

Damian Heus
Super-speurneus

De hondendieven

Barbara Mitchelhill
Met illustraties van Tony Ross
Vertaald door Selma Noort

bontekoe

Hoofdstuk 1

Je kent waarschijnlijk mijn naam al. Damian Heus, Super-speurneus. Eersteklas detective. Mensen komen van kilometers ver om mijn hulp te vragen. Maar laat ik beginnen om je te vertellen over een misdaad die ik vorige week oploste. Het was niet makkelijk. Het kostte me al mijn sluwheid en denkvermogen om deze zaak aan het licht te brengen.

Het was zaterdagochtend en mijn assistenten en ik zaten in de schuur. Ik was aan het uitleggen hoe je misdadigers kunt herkennen aan hun vermomming – pruiken en donkere zonnebrillen en zo.

‘Mijn opa heeft een pruik,’ zei Lavendel.

‘Want hij heeft een kale knikker.’

‘Jouw opa kan me nog meer vertellen,’ zei ik. ‘Hij heeft vast gewoon nog een dikke haardos. Ik wed dat hij een misdadiger is die probeert de politie te misleiden. Daarom draagt hij die pruik.’

Lavendel barstte in tranen uit.

Dat verbaasde me niet. Het valt nu eenmaal niet mee om de waarheid te horen – vooral niet als je pas zes bent.

Ik praatte door, ook al huilde ze keihard. Maar voordat ik aan het meest interessante toekwam – het stuk over hoeden en oude kleren – werd er op de schuurdeur geklopt. Iedereen – zelfs Lavendel – viel stil, en ik ging kijken wie daar was.

Toen ik de deur opende, zag ik een oude dame staan. Ze was klein, met witte krulletjes.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze. ‘Ben jij Damian Heus, Super-speurneus?’

‘Vertel me eerst maar wie u bent,’ zei ik, want ik kon natuurlijk niet voorzichtig genoeg zijn.

‘Ik ben mevrouw Poppenkop,’ zei ze.

Ik voelde meteen wantrouwen. Die naam had ik nog nooit gehoord. Poppenkop – dat moest wel een nepnaam zijn – en dan die witte krulletjes, dat was vast een pruik. Ik moest dus op mijn hoede zijn.

‘Wat wilt u van Damian Heus?’ vroeg ik.

Ze viste een zakdoekje uit haar handtas.

‘Mijn Bloesem is spoorloos,’ zei ze, haar tranen deppend (dat konden natuurlijk neptranen zijn).

‘Spoorloos?’ herhaalde ik.

‘Al twee uur.’

‘Dat is toch niet zo lang?’

‘Mijn Bloesem gaat nooit weg,’ snikte ze.

‘Niet zonder mij.’

‘Dat is vreemd,’ zei ik. ‘De meeste meisjes willen toch met andere kinderen spelen.’

‘Bloesem is geen meisje! Ze is een hóndje en ik ben vreselijk ongerust.’

‘Waarom gaat u dan niet naar de politie?’

‘Omdat ik heb gehoord dat Damian Heus een briljante detective is,’ zei ze.

‘Afgelopen week hoorde ik nog dat hij een misdaad op zijn school heeft opgelost. Er wordt gezegd dat hij beter is dan de politie. Veel beter!’

Dit was duidelijk iemand die prijs stelde op mijn kwaliteiten. Ik nam mijn pet en mijn zonnebril af en onthulde mijn gezicht.

‘Ik ben Damian Heus,’ zei ik.

Haar ogen gingen wijd open van verbazing. Ik zag dat ze diep onder de indruk was.

‘Sorry dat ik u zoveel vragen stelde, mevrouw Poppenkop, maar een detective als ik kan niet voorzichtig genoeg zijn.’

Ik vroeg of ze binnen wilde komen en vond een krat waar ze op kon zitten. ‘Begin bij het begin,’ zei ik. ‘Vertel me alles over Bloesem en wanneer u haar uit het oog verloor.’

Mevrouw Poppenkop had haar hondje vanmorgen de tuin in gelaten. ‘Toen ik haar riep om binnen te komen – was ze weg! Verdwenen!’ Mevrouw Poppenkop snoot trompetterend haar neus. Ze leek erg van streek.

Ik at een paar chipjes terwijl ik het probleem overdacht.

‘Uit uw verhaal maak ik op ...’ zei ik.

‘Dat er hondendieven in de buurt zijn.’

Mevrouw Poppenkop werd wit als een laken. ‘Hondendieven?’ piepte ze. ‘Hier in de buurt?’

Ze duiken dan weer eens hier en dan weer eens daar op, en ze ontvoeren honden,’ legde ik uit.

‘Ik vermoed dat u binnenkort waarschijnlijk een brief ontvangt waarin ze een flinke som losgeld eisen.’

Het was duidelijk dat ze nog nooit van zoiets had gehoord. Ze zag eruit alsof ze ging flauwvallen.

Om haar te kalmeren, bood ik haar een chipje aan. ‘Maakt u zich geen zorgen, Mevrouw Poppenkop,’ zei ik. ‘Mijn detectives en ik gaan op onderzoek uit.

Ik spoor die criminelen wel op.’

Hoofdstuk 2

Mijn assistenten en ik overlegden.

Winston woonde in de Koolmeesstraat, net om de hoek bij mevrouw Poppenkop en haar hondje. ‘Ik heb Bloesem een paar keer gezien,’ zei hij.

‘Het is een poedel met witte krulletjes die nogal op mevrouw Poppenkop lijkt.’

‘Die informatie kan nuttig zijn,’ zei ik, en ik schreef het op in mijn Superspeurders Notitieboek. ‘Maar ik heb een plan.’

‘Nu al?’ vroeg Tim.

‘Je bent geweldig, Damian,’ snufte Lavendel, die inmiddels was gestopt met huilen. ‘Jij vindt het hondje van mevrouw